

Λευτέρης Ξανθόπουλος

'Από τόν «'Επίλογο στή Μεγάλη Μητέρα»

α. Δέντρο

αΐφνης άκούς νά ψιθυρίζουν στό κεφάλι σου
 άόρατες ρωγμές φωνών
 καθώς πατημασιές συνωμοτών
 πίσω από πλάτη νύχτας

άκούς άνάμεσα στό κάτι και στό τίποτα
 νά γίνεται ή άνάσα κύμα
 στήν άμμουδιά τής γειτονιάς

τρέμεις μέ τήν πνοή
 πού δέν ξεκίνησε από πουθενά
 και κάθισε τή σκόνη της στά ράφια
 και στή ράχη σου

άκούς τό βουητό σάν από σιδερόδρομο
 σάν από στέρνο περιπέτειας
 νά σέρνεται στό πάτωμα άσκούπιστο

τρέμεις όταν ό ύπνος
 σταματά τό χέρι του στό μέτωπο
 βρίσκει ιδρώτα
 και άναχωρεί

βλέπεις νά συγγενεύει
 τό πετροχελίδονο μέ τήν άνατολή
 και ή χελώνα μέ τόν ποιητή.
 κι ένώ

τό ρίγος
 τό άκουσμα
 κι ή όραση
 γεννοϋν

φωτιές
 τριγμούς
 και ποδοβολητά
 ρίχνεις τά φύλλα
 τά μαζεύεις
 και σφίγγεις
 μέ τά δόντια σου
 τό περατίκι

β. τό ποίημα

μαντικοί οίωνοί
 χτυποϋνε σήμερα
 τό κατώφλι
 και βοή μαχαιριών
 βοή στοās όρυχείου
 βοή όρνίθων
 μέ χάλκινα πόδια
 άκουμπά
 σπλάχνα θυσίας
 στό βωμό σου

στό ξεκίνημα του ζϋπνιου
 τρομαχτικό ύλικό βυθού
 έκτινάσσεται άκροβατικά
 παγώνοντας
 σε άγάλματα κούρων
 και συλλαβές

ξεκρέμασε
 τό τραγικό προσωπείο
 μαγνητισμένο
 προς τήν άρμαθιή των πλανητών
 και καθαρό
 σάν τόν άγιο κοσμά τόν αίτωλό,
 στολίσου

ρίξε
 τίς τελευταίες έκκλησιές
 από τό στέρνο
 και φύτεψε
 άγωνα νησιά
 κι ό λαός σου - έσύ

ψαράς
 ζευγάς
 παντογνώστης θεός
 νά μήν έχει τελειωμό
 ή φωνή του
 (κρατώ
 κίτρινους άτμούς
 από θειάφι
 στον άσκό μου)